

HET MEISJE UIT HET BOS

DOOR

C. TH. JONGEJAN-
DE GROOT

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

**HET MEISJE
UIT HET BOS**

MET PENTEKENINGEN VAN ANNIE VAN DE RUIT

HET MEISJE UIT HET BOS

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

I. BIJ CONNY THUIS.

Ik speel niet meer met de poppen. 'k Vind er niets „meer aan.”

Conny van Maren stond met een verveeld gezichtje op en rekte zich uit.

Haar vriendinnetjes, Elsje Maasland en Betsy Visser, die ze bij zich te spelen had gevraagd, legden met een mistroostig gezicht de poppen neer, die ze bezig waren de kanten nachtpopnetjes aan te trekken.

„Hè, 't was juist zo leuk,” zuchtte Betsy. „Waarom wil je er nu mee ophouden? Als ik zo'n fijne poppewieg en poppewagen had, speelde ik er een hele dag mee.” Conny schudde haar pijpekrullen en trok haar neusje op.

„'t Zou je net zo goed vervelen als mij, hoor, ze altijd maar weer aan en uit te kleden. Ik ga een beetje stocien met Black.”

Ze holde naar de tuin en liet zich languit in het gras rollen.

Black, een prachtige, jonge St. Bernardshond, die had liggen slapen op het grasveld, rekte zich uit en kwam, nog tollend op zijn logge pootjes, naar Conny toegaggelen. Conny klapte in de handen, sprong op en holde heen en weer en de kleine hond, die wel een rond, mollig beertje leek, was in een wip klaar wakker. Hij rende achter zijn meesteresje aan en probeerde haar in te halen met zijn dwaze, korte sprongetjes en Conny lachte, dat de tranen haar in de ogen kwamen.

Elsje boog zich naar Betsy toe.

„Vind jij 't leuk om hier te spelen? Conny wil niets. Haar prentenboeken heeft ze al in een hoek gegooid en met het serviesje wilde ze niet meer spelen en nu weer

niet met de poppen.” Betsy haalde de schouders op en keek nors voor zich uit. Ze was er zo trots op geweest, dat ze in het grote doktershuis te spelen was gevraagd en ze had er zich zoveel van voorgesteld. En nu, in haar hart moest ze Elsje gelijk geven. Er was niets leuks aan om met de verwende Conny te spelen, al had ze nog zulk mooi speelgoed. Ze moesten maar naar haar pijpen dansen. Betsy wilde, dat ze weer met Elsje achter haar eigen, eenvoudige huis zat. Ze kon-

den zo leuk moedertje spelen samen. Een stoof, waarop een zakdoek lag, stelde dan een gedekte tafel voor en. . . .

„O. . . . O. . . . Moe. . . . help. . . . Laat los. . . . Black!”

Elsje en Betsy kwamen tegelijk het grasveld op met Conny's moeder, die in het priëltje had zitten handwerken.

Met een kleur van schrik liet Conny haar moeder zien, wat Black gedaan had. Haar mooie, blauw zijden jurkje was van onder tot boven open gescheurd door de vlijmscherpe tandjes van de hond.

Mevrouw Van Maren schudde 't hoofd.

„Waarom speel je nu toch ook niet rustig met je vriendinnetjes,” knorde ze. „’t Is veel te warm om zo te stoeien en te hollen. En dan weet je ook wel, dat Black nog niet wijzer is en graag vernielt, wat hij te pakken krijgt. Trek nu maar gauw een andere jurk aan en ga dan maar wat wandelen met je vriendinnetjes. Hebben jullie de rode besjes al op? Vraag dan maar, of de tuinman er nog wat voor jullie bij plukt.”

„Mogen we ze zelf plukken, mevrouw?” vroeg Betsy.

„Ik vind ’t zo’n leuk werkje.”

Mevrouw knikte lachend. Peinzend keek ze naar de twee meisjes, die babbelend tussen de struiken bukten. Zouden ze ’t niet prettig vinden bij Conny? Hun gezichtjes hadden heus zo vrolijk niet gestaan. ’t Leek wel of ze saampjes veel opgewekter babbelden, nu Conny even weg was gegaan.

Moe streek ze zich over ’t voorhoofd. ’t Was altijd hetzelfde liedje met Conny. Ze verveelde zich alleen en ze verveelde zich met anderen of ze plaagde haar speelkameraadjes zo lang tot ze wegliepen.

„Dag moe, dag!”

Toen mevrouw Van Maren de meisjes nakeek, klaarde haar gezicht weer wat op. Conny stapte nu zo gezellig gearmd met de twee anderen de weg af.

Aardige meisjes waren dat. Conny moest ze maar veel vragen. Misschien hadden de eenvoudige kinderen een goede invloed op haar enige kind, dat door haar altijd alleen zijn mogelijke wat verwend was geworden.

2. IN HET BOS. HET HUISJE VAN HANS EN GRIETJE.

't **R**ustige lopen verveelde Conny al weer spoedig. „Wat gaan we doen?” vroeg ze. „Bramen plukken?”

„De bramen zijn nog lang niet rijp,” wist Betsy. „Laten we klaprozen en korenbloemen plukken en er kransen van maken.”

Conny schudde haar hoofdje.

„Wat heb je daar nou aan,” zei ze. „Die kransen zijn verlept voor je ze af hebt. Neen, laten we naar 't huisje van Hans en Grietje gaan.”

Betsy en Elsje keken elkaar aan. Zouden ze 't doen? 't Was een heel eind lopen. Het hutje, dat ze „het huisje van Hans en Grietje” noemden, lag diep in 't bos. Ze moesten wel een half uur lopen.

„Kom maar!”

Conny trok de meisjes al voort.

„En als dat oude mens weer naar buiten komt, gaan we haar schelden voor toverheks en dan weet ze niet, waar 't geschreeuw vandaan komt en dan wordt ze woedend.”

Elsje schudde 't hoofd.

„Ik ga wel met je mee,” zei ze, „maar uitschelden doe ik het oude vrouwtje niet. Moeder zegt, dat ze niet goed bij haar verstand is en”

„Al was ze wèl goed bij haar verstand, je mag toch zeker geen oude mensen naroeppen!” zei Betsy.

„Phoe, wat een heilige boontjes zijn jullie,” lachte Conny. „Jullie nemen alles zo zwaar op.”

Zonder te spreken liepen ze achter elkaar langs het smalle bospaadje. Elsje dacht er over na, wat moeder

nog meer gezegd had over dat naschelden. Dat ze eraan moest denken, dat de Heere Jezus altijd kon horen en zien, wat je sprak en deed. En dat Hij erg bedroefd zou zijn, als ze oude, gebrekkige mensen uitschold.

Conny liep fluitend als een schooljongen voor de twee anderen uit. Dan, plotseling keerde ze zich om, legde haar vinger tegen de lippen en liet zich in het struikgewas vallen.

De twee anderen bukten zich ook. Daar vlak voor hen lag het huisje van „Hans en Grietje”.

„Het dak is van koek en de muren zijn van suiker,” fluisterde Betsy.

„Ja en straks komt het vrouwtje uit haar huisje en roept: Knibbel, knabbel, knuisje — Wie knabbelt er aan mijn huisje?”

Dromerig keken ze naar het hutje, dat zo precies leek op het plaatje uit hun sprookjesboek.

„Zal ik eens hard fluiten? Misschien komt ze dan naar buiten,” fluisterde de rusteloze Conny.

Eér ze haar voornemen ten uitvoer kon brengen, gebeurde er iets, dat ze alle drie heel diep weg deed zakken in het struikgewas.

De lage bosjes aan de andere kant van het huisje werden uit elkaar gebogen en daar zagen ze plots het gezicht van Drost, den veldwachter, doorheen kijken. Hij stapte vlug op het huisje toe en bonsde op de deur, die scheef in de hengsels hing.

De deur ging open en op de drempel zagen zij een meisje verschijnen, dat ongeveer even oud was als zijzelf waren. Ze liep op haar blote voeten en had geen jurkje aan.

„Juffrouw Blootvoet,” spotte Conny.
Elsje stootte haar aan. „Ssst.”

Achter het meisje kwam nu het gezicht van het oude vrouwtje kijken, dat zij als de bewoonster van de hut kenden.

„Zo moedertje, woont hier Maria Anna Verschoor bij je in?” hoorden ze den veldwachter vragen.

Wat het oude besje antwoordde, konden ze niet verstaan. Het mondje leek maar wat te mummelen.

De veldwachter bukte zich en ging het kleine huisje binnen. De deur sloeg achter hen dicht.

„Poppetje gezien? 't Deurtje gaat dicht,” lachte Conny. Ze wachtten nog even, maar toen ze niets meer hoorden of zagen, stonden ze op en liepen langs de bosweg naar huis terug.

Druk babbelden ze over het kleine meisje met de zwarte krullen, dat zo onverwacht in dat huisje was komen wonen.

„Grietje is er nu ook al,” zei Conny. „Nu Hans nog, dan is 't hele sprookjeshuisje compleet.”

Diep haalden ze adem, toen ze het bos uit waren. Hè, 't was allemaal maar verzinsel van dat sprookje van Hans en Grietje, maar een beetje griezelig was het toch wel geweest daar diep in 't bos.

In 't dorp namen ze afscheid en liepen op een holletje naar huis, blij als ze waren, dat ze weer veilig en wel bij hun moeder zouden belanden. Maar vaak nog dwaalden hun gedachten terug naar het meisje, dat in het bos woonde. Wie zou ze zijn? Zou zij niet bang zijn voor de oude vrouw?

3. WIE WAS HET MEISJE UIT HET BOS?

„Ik mag wel even gaan zitten, hè moedertje?”

„Veldwachter Drost trok een driepotig krukje onder de tafel uit en zette zich zonder toestemming te

hebben gekregen maar neer. Hij keek eens rond. Och, wat zag het er hier toch armoedigjes uit. Een tafel, een paar krukjes en een oud, roestig fornuisje stonden er in het huisje, meer niet.

Het duurde 't vrouwtje blijkbaar te lang voor de veldwachter het doel van zijn komst meldde, want snibbig vroeg ze: „En vertel me nou eerst maar eens, wat je hier komt doen.”

Met een lachend gezicht keek de veldwachter naar het bijdehandte vrouwtje. Hoe konden de mensen toch van haar denken, dat ze niet goed bij 't hoofd was! Haar mondje mocht wat mummelen en ze mocht wat strompelend lopen, de oogjes stonden nog pienter in het oude gezichtje. Ze wist heus nog wel, wat ze wilde.

„Tut, tut, niet zo onvriendelijk,” kalmeerde hij haar. En zich tot het meisje wendend, zei hij: „Dus jii bent Maria Verschoor?”

„Ik heet Mirry,” zei het kind zacht. „Zo noemde ik mezelf toen ik nog niet goed kon praten.”

„Zo, noemen ze je Mirry. En hoe oud ben je? Tien jaar? Maar dan hoor je toch naar school te gaan, hè?” Het vrouwtje nam het kind bij de hand en bracht haar naar buiten.

„Ga maar wat spelen, lieveke,” zei ze. „Opoe wil eve prate met die meneer.”

Weer binnenkomend, ging ze voor haar bezoeker staan.

„Mot 't schaaap naar school? Kom je daar soms voor?”

Veldwachter Drost legde de gele envelop op tafel.

„Lees het zelf maar, moedertje. Je kleinkind heeft de leeftijd, dat het naar school moet gaan en daar zal wel niets op tegen zijn, hè?”

De oude vrouw schoof met een nijdig gebaar de envelop van zich af.

„Neem dat ding maar weer mee, ik kan toch niet lezen,” snauwde ze. „En 't kind blijft hier, versta je? Dacht je, dat ik haar naar die kinderen zou sturen, die haar zouden schelden en plagen, zoals ze dat mij doen? Lezen en schrijven ken ze. Toen m'n dochter nog leefde, heeft ze haar in de stad waar ze woon-

de school laten gaan. Maar nou blijft ze bij mij.” Veldwachter Drost haalde zijn schouders op.

„k Zou haar toch maar sturen, moedertje. Als de hoge heren zich ermee gaan bemoeien, konden ze 't hier helemaal wel eens geen geschikt tehuis voor het kind vinden.”

Het vrouwtje wond zich al meer en meer op.

„Geen geschikt huis? Heeft ze 't niet goed bij me? Vraag het haar zelf. Een half jaar is ze bij me. En waar zou ze dan heen moeten? Ze is een wees. Ze heeft niemand anders meer dan mij. Laat de mensen zich niet met ons bemoeien. We hebben 't toch goed saampjes.”

Veldwachter Drost was opgestaan.

„Ik heb in ieder geval mijn boodschap gedaan,” zei hij. „Wat je nu verder doet, moet je zelf maar weten.

Maar dit kan ik je wel zeggen, moedertje, als je haar niet naar school laat gaan, krijg je er last mee."

De veldwachter vertrok, de envelop achterlatend.

In zichzelf mopperend liep het oudje heen en weer. Als ze dachten, dat ze de baas konden spelen over vrouw Vermeer, hadden ze het glad mis. Ze had van niemand iets nodig en ze hoefden zich ook niet met haar zaken te bemoeien.

Mirry hoorde haar Opoe mopperen. Met haar hoofdje tegen de achterdeur geleund, had ze precies gehoord, wat de veldwachter gezegd had.

In het dorp wilden ze, dat ze naar school zou gaan en Opoe wilde dat niet. Maar die zou straf krijgen, als ze haar niet naar school liet gaan. Misschien kwam Opoe dan wel in de gevangenis.

Met een vastberaden trek op haar gezichtje stond het kleine meisje op. Ze zou naar school gaan, de volgende morgen al. Opoe mocht er niets van weten voor ze terug zou zijn, anders zou ze haar niet laten gaan.

Bang om naar het dorp te gaan was ze niet en ze wist de school ook wel te staan. Waarom zouden de kinderen haar plagen en uitschelden? Dat hadden ze toch op die andere school ook niet gedaan?

't Duurde lang, eer Mirry die avond de slaap kon vatten. Ze was zo vervuld van haar plan. Rechttop zat ze in de nauwe bedstee en keek naar Opoe. Voorzichtig legde ze haar handje op de dunne, grijze haren.

Ze was zo'n lief grootje voor haar. Ja, tegen andere mensen was ze niet lief. Ze snauwde en grauwde altijd, maar voor haar kleine Mirry was ze altijd goed.

„Ik zal zorgen, dat Opoe om mij niet in de gevangenis komt," fluisterde Mirry nog eens.

En met die gedachte viel ze in slaap.

4. OP HET SCHOOLPLEIN.

Juf, Conny huilt.”

„Juffrouw Veren, de onderwijzeres waar Elsie en haar vriendinnetjes bij in de klas zaten, glimlachte.

„Huilt Conny? Dat gebeurt nogal eens, hè? 't Zal wel niet zo erg met haar zijn.”

Het verdriet van Conny ging dit keer echter niet zo erg gauw over. Met haar hoofdje in haar handen bleef ze tegen het schoolhek geleund staan snikken.

Juf drementelde op haar toe.

„Wel Conny, is 't dit keer zo erg met je verdriet? Och, och, wat een tranen.”

„Mijn. . . . ho. . . . hond. . . . is. . . . weggelopen,” stamelde Conny tussen hoge, gierende snikken in.

„Je hond weggelopen? Die leuke kleine St. Bernard? Och, dat is jammer. Maar die komt wel weer terug, hoor! 't Dorp is niet zo groot als Amerika. Iedereen in Vreedorp kent immers Black.”

Conny vertelde op de vragen van de juffrouw, dat het dier al van de vorige dag af weg was. De meid had het hek los laten staan. Ze hadden overal gezocht in de omtrek, maar nergens was het dier te vinden geweest.

Juf trok Conny's arm door de hare.

„Kom maar mee naar binnen. Als je vanmiddag thuis komt, is hij misschien al teruggekomen.”

Ze bleef staan, wees naar het hek.

„Wie is dat meisje daar bij 't hek? Dat gaat toch niet hier op school?”

Conny lachte alweer door haar tranen heen.

„Hier op school? En ze loopt met haar blote voeten

in haar klompen.”

Betsy en Elsje waren nu ook het schoolplein opgekomen. Met hun tassen in de hand holden ze op hun onderwijzeres af.

„Juf, daar bij 't hek staat het meisje uit het bos.”

Elsje stootte Conny aan. „Je weet wel, Grietje uit het sprookjeshuis.”

Juf schudde 't hoofd.

„Meisjes, zou je eerst niet eens goede morgen zeggen en wat vertel je van dat meisje? Kennen jullie haar? Wacht, gaan jullie maar vast met Conny naar binnen, dan kan Conny haar ogen afwassen. Ik zal eens even met dat meisje gaan praten.”

Juffrouw Veren stapte op het kind toe. De kleine krullebol bij het hek liet de spijlen los en wilde een paar stappen teruggaan, maar juf wenkte haar.

„Wat zoek je hier, kleintje?”

„Ik wil hier op school komen.”

Juf nam haar bij de hand en bracht haar bij het hoofd van de school.

„Weet u iets van dit nieuwe leerlingetje af?” vroeg ze. De hoofdonderwijzer schudde het hoofd.

„Mij is niets van een nieuwe scholier bekend.”

Hij bukte zich naar het meisje.

„Hoe heet je dan?”

„Mirry Verschoor.”

„En waar wonen je vader en moeder?”

„Die heb ik niet meer,” zei het kleine ding. „Ik woon in het bos bij Opoe en als ik niet naar school ga, komt Opoe in de gevangenis.”

„Ha, ha,” zei de hoofdonderwijzer, „daar gaat me een licht op. De grootmoeder is aangeschreven, omdat ze het kind niet naar school wilde laten gaan. Veldwach-

ter Drost vertelde me ervan. Nu heeft het oudje haar zeker tòch maar gestuurd."

Mirry schudde het hoofd.

„Opoe weet niet, dat ik hier ben. Ik ben stilletjes gekomen."

Juffrouw Veren had haar arm om Mirry's smalle schouder tjes geslagen. Ze had zo'n meelij met het kleine weesje, dat zo maar half gekleed op haar eigen houtje naar school toe kwam.

„Mag ik dat verder in orde brengen, mijnheer? Ik fiets tussen de middag wel even naar haar grootmoeder toe en vraag, of we ze hier op school mogen houden."

De hoofdonderwijzer knikte.

„Goed, neem u ze dan maar in uw lokaal. Later zien we wel in welke klas ze precies thuis hoort. Zou haar grootmoeder niet ongerust zijn?"

„Ik ben wel eens meer heel lang weg," zei Mirry, „om hout en dennenappels te zoeken."

„Nu, dan zullen we 't er maar op wagen haar hier te houden," lachte de hoofdonderwijzer.

Aan de hand van de juffrouw liep Mirry naar de klas. Haar eerste schooldag was begonnen.

5. MIRRY OP SCHOOL.

Op de achterste bank van de vierde klas zat Mirry met over elkaar geslagen armpjes en luisterde naar wat de juffrouw vertelde. Of liever, ze probeerde er naar te luisteren. 't Was een heel erg mooi verhaal van een herder, die de wacht hield bij een kudde schapen, waarvan er één verdwaald was. Dat ging die herder toen zelf opzoeken.

De Goede Herder noemde de juffrouw hem. Hè, ze

wilde maar, dat ze beter kon luisteren, maar ze had zo'n honger en zo'n slaap.

Veel vroeger dan anders was ze stilletjes opgestaan. Ze had weg willen zijn voor Opoe wakker zou worden. Brood en drinken had ze niet genomen. Onderweg had ze wat bosbessen geplukt.

Boem! O, wat schrok ze daar. Daar viel met een slag haar klomp uit.

De juffrouw hield op met vertellen en keek haar aan. Alle meisjes keken om.

De juffrouw zei, dat ze onder Bijbelse Geschiedenis heel eerbiedig moest luisteren en haar voeten stil moest houden.

Ze hield haar klompjes nu stijf op het voetenbankje, maar dat was zo hoog. Hoe deden de andere kinderen dat toch? O, die droegen kousen en schoenen.

Toen de juffrouw opgehouden had te vertellen, moest zij alleen sommetjes maken op een papiertje. Ze vond ze niet zo moeilijk. Op de andere school was Mirry een vlugge leerling geweest.

Opeens hoorde Mirry hard bellen. De kinderen mochten naar buiten gaan om wat te spelen. Mirry wist niet goed, wat ze moest doen. Ze bleef maar stilletjes op haar plaats.

Juffrouw Veren kwam bij haar in de bank zitten.

„Ik geloof, dat we je wel hier in de klas kunnen houden, Mirry,” zei ze. „Je hebt je sommen allemaal goed.”

Mirry knikte maar eens. De juffrouw vroeg haar ook nog of ze van haar opoe hield en waar haar kousjes waren en haar jurkje.

Het meisje haalde haar schouders op. Twee jurkjes had ze, maar het ene had ze opengescheurd aan een struik

in 't bos en 't andere was haar veel te kort geworden. „Hoe vond je het verhaal van den Goeden Herder, Mirry?” vroeg de juffrouw. „Had je wel eens meer van den Heere Jezus gehoord?”

Mirry keek haar aan. De Heere Jezus? In de straat, waar ze vroeger woonde, hadden boze mensen die naam wel eens gezegd, als ze ruzie maakten met elkaar. Hoe zou ze dat de juffrouw nu kunnen zeggen? „Als grote mensen kwaad worden, roepen ze die naam dikwijls,” stamelde ze.

De juffrouw sloeg haar arm om de tengere schouder-tjes. Arm, klein meisje, dat de naam van den Heiland alleen had gehoord als een vloek.

„Je moet maar goed luisteren, als ik vertel van den Heere Jezus, Mirry. En iedere Zaterdagmiddag mag je bij me komen en dan zal ik je nog veel meer van Hem vertellen.”

Het meisje knikte, sloot even haar ogen. Ze was zo hongerig en één van de meisjes, die even door het raam kwam gluren, hapte juist van een heerlijke boterham. Mirry werd er duizelig van.

Merkte de juffrouw, wat haar scheelde?

„Hier Mirry,” zei ze. „Eet jij vanmorgen mijn broodje maar op. Ik heb helemaal geen trek.”

Mirry rukte haast het brood uit de handen van de juffrouw en zette gauw haar kleine, witte tandjes in de zachte korst.

Juffrouw Veren schudde het hoofd. Bidden had Mirry schijnbaar niet geleerd. Ze hoopte nu maar, dat het kleine ding hier op school zou mogen blijven, dan kon ze haar vertellen, hoe zij ook een van de schapjes van den Herder kon worden.

Het uur, dat de school nog duurde, was nu in een wip om.

„Hier Mirry,” zei de juffrouw, „neem mijn boekentas vast mee en wacht buiten op me. Dan neem ik je achter op mijn fiets mee.”

Toen Mirry bij het hek stond, kwam Elsje Maasland op haar toelopen.

„Daaag,” zei ze. „Blijf jij bij ons op school?”

Eer Mirry kon antwoorden, was Conny van Maren op Elsje toegelopen. Met een ruk trok ze haar van het nieuwe leerlingetje weg.

„Bemoei je toch niet met dat bedelkind,” snauwde ze. Verschrikt keek Elsje om. Zou Mirry gehoord hebben, wat Conny zei? Ze geloofde het haast niet. Conny had zachtjes gesproken. Maar stellig had Mirry wel begrepen, dat Conny niet wilde hebben, dat ze met haar stond te praten.

Betsy Visser was nu ook naast haar vriendinnetjes komen lopen.

„Kijk Grietje uit het sprookjeshuis eens fijn achter op de fiets bij de juffrouw mogen zitten,” lachte ze.

„Leuk hè, dat ze bij ons op school is gekomen. Misschien brengt ze wel stukken koek mee, die ze uit het dak van haar Grootje's huisje breekt. En stukken suikergoed uit de ramen.”

„Houd toch op met die onzin,” snauwde Conny. „Die Mirry is een doodgewoon klompenkind. Als jullie je met haar bemoeien wilt, moet je 't zelf maar weten.” Betsy en Elsje zwegen. Ze vonden in hun hart Conny een vervelend, verwaand kind. Maar 't was zo'n eer om met Conny om te gaan. Conny's vader was dokter en als ze jarig was, vroeg ze alleen haar vriendinnetjes. Och, niet dat 't zo erg prettig was om in het dokters-

huis te spelen, maar Conny's moeder was zo aardig en Conny had zulk mooi speelgoed. En je kreeg er zoveel lekkers.

Conny haalde uit haar tas een springtouw, duwde de klossen in de handen van haar vriendinnetjes.

„Vooruit, draai op,” zei ze, „dan springen we naar huis. Dat kind is niet de moeite waard om aan te denken en ik verlang zo te weten, of Black al terug is.”

Toen de tuin van het doktershuis in 't gezicht kwam, werd Conny's gezicht weer erg verdrietig. Haar hond was niet teruggekomen, anders zou hij wel aan 't hek hebben gestaan om haar te verwelkomen.

De tranen stonden haar weer in de ogen, toen ze haar vriendinnetjes gedag zei.

Ja, zo zijn soms kleine meisjes. Over een hond of een poes kunnen ze huilen en voor andere kinderen zijn ze vals en wreed.

Zou de Heere Jezus daar geen verdriet over hebben?

6. CONNY HEEFT NIEUWS.

Ha, daar komen Con en Els en Bets. Nu hebben „we genoeg kinderen om kat en muis te spelen. Zeg, doen jullie mee?”

Roosje van Asselt holde op de drie meisjes toe, die arm in arm druk in gesprek naar school toe kwamen.

Conny schudde het hoofd.

„Neen, zeg, we spelen niet mee. Straks wel. Nu willen we liever nog wat praten.”

„Phoe, wat een oude dames,” lachte Roosje. „Nou, verbeeld je maar niet, dat we het niet buiten jullie stellen kunnen. Daar zijn er genoeg, die van de partij willen zijn.”

Conny trok haar vriendinnetjes naar een hoekje van de speelplaats.

„Zal ik je vertellen, wat ik van dat nieuwe kind weet? Juf is tussen de middag bij moeder gekomen. Ze was er nog, toen ik naar school ging. Juf heeft Mirry vanmorgen weggebracht naar haar grootje en eerst wilde die niet hebben dat het kind naar school ging. Maar toen heeft Juf net zo lang aangehouden, tot ze mocht blijven gaan.”

„Waarom kwam Juf dat aan jouw moeder vertellen?” vroeg Elsje.

„Omdat”

Ze hield op.

„Geef me er een hand op, dat je niet verder zal vertellen, wat ik je nu ga zeggen, want ik mag het eigenlijk aan niemand verklappen.”

Elsje en Betsy gaven Conny erg gewichtig een hand, toen vervolgde het kleine babbelaarstertje:

„Juf kwam aan moeder vragen, of ze geen jurkje voor Mirry had en kousen, want die heeft ze helemaal niet. Ze heeft mijn fluwelen jurk gekregen en mijn blauwgeruite jurk. Ze hebben het zo arm. Juf vroeg ook, of vader niet eens naar het oude mens kon gaan kijken. Ik weet niet, wat moeder daarvan gezegd heeft, want ik moest naar school en 't viel niet mee om de serre uit te komen zonder dat moeder me zag.”

Elsje trok haar arm los uit die van Conny.

„Had je gewoon een plaatsje opgezocht om dat allemaal af te luisteren?” vroeg ze.

Conny kreeg een kleur.

„Och, welnee,” zei ze. „Ik zat in een van de rieten serre-stoelen, toen moeder met juf de kamer inkwam. Als ik mijn benen optrek, kan niemand uit de kamer

mij zien. Toen het schooltijd was, heb ik me gewoon uit de stoel in de tuin laten glijden en ben naar binnen gegaan om moeder en juf goedendag te zeggen. De jurken lagen al klaar op een stoel. De meid had ze gehaald. En toen zei moeder, dat ik niet op school mocht vertellen, dat die jurken van mij waren geweest."

„En doe je 't nu toch?" zei Bets.

„Jullie zijn toch mijn vriendinnen! Je vertelt het toch niet verder," zei Conny. „En jullie hadden immers toch wel gezien, dat die jurken van mij waren geweest." Bets antwoordde niet.

„Kom mee, de bel gaat," zei ze.

Elsje en Betsy zaten bij elkaar in één bank. Juf vond, dat ze die middag erg stillletjes waren. Anders moest zij ze nog wel eens verbieden, maar nu niet. Ze hadden ook zoveel om over te denken.

Vlak voor de school uitging, tikte de juffrouw op de lessenaar.

„Meisjes en jongens," begon ze, „ik moet jullie nog eens wat zeggen. Het nieuwe meisje, dat vanmorgen voor 't eerst op school was, is vanmiddag nog thuis gebleven. Morgen komt ze voorgoed op school. Haar grootmoeder, waar ze bij inwoont, durfde haar niet naar school te laten gaan, omdat ze bang was, dat ze hier geplaagd zou worden. Ik heb haar gezegd, dat niemand van mijn kinderen erover zou denken haar na te roepen of te plagen."

De juffrouw keek de klas rond.

„Heb ik me soms vergist?"

Roosje van Asselt stak haar vinger op.

„Ze woont heel ver in 't bos, juf en haar grootmoeder. . . ."

De juffrouw lachte. Zo'n kleine wijsneus. Die wilde

haar wat nieuws vertellen. Haar gezicht werd weer ernstig.

„Ja Roosje,” zei ze. „Haar vader en moeder zijn kort geleden gestorven en nu woont ze bij haar grootmoeder. En weet je waarom dat ouwetje haar niet naar 't dorp durfde laten gaan? Omdat boze jongens en meisjes het oude vrouwtje voor toverheks schelden. Ik wil toch hopen, dat jullie daar nooit aan mee hebben gedaan?”

Doodstil was het in de klas. Er waren heus wel kinderen bij, die op een donkere avond het oude, gebogen vrouwtje nageroepen hadden.

Ja, maar als juf dat zo zei, merkte je pas, hoe lelijk dat was. Ze namen zich in stilte voor, het oudje nooit meer uit te schelden.

Och, dat meisje zouden ze ook niet naroeppen. Dat was toch een heel gewoon kind, al zag ze er wat armoedig uit.

Conny zat met saamgeknepen lippen en haar neusje in de lucht gestoken in de bank. Goed. Naschelden zou ze dat kind niet en lelijk zou ze ook niet tegen haar zijn. Maar de juffrouw moest niet denken, dat ze zich met haar zou bemoeien.

„Vinden jullie ook niet, dat ik niet met dat bedelkind kan spelen?” vroeg ze Elsje en Betsy, toen de school uitging. „Laat ze blij zijn, dat ze mijn jurken krijgt.” Elsje en Betsy gaven geen antwoord. Tot het hek van het doktershuis brachten ze Conny weg. Toen liepen ze samen naar huis.

„'t Kan me niets schelen, wat Conny doet,” zei Bets, „maar ik speel wèl met haar.”

„Ik ook,” zei Els. „Als Con dan boos wil zijn, moet ze 't zelf maar weten.”

„Zouden we dan niet op Conny's verjaarpartij gevraagd worden?” weifelde Bets.

Els haalde de schouders op. Tot haar huis toe praatten ze niet meer met elkaar. Ze dachten aan de mooie jurken, die lagen te wachten op Conny's verjaardag. Precies eender waren ze gemaakt van precies dezelfde stof. Mooie, witte zij met een klein rood bloempje. Korte pofmouwen zaten er in en een zwart fluwelen rozetje op de linkerschouder.

Elsje zuchtte eens.

„Als we gewoon op de speelplaats met de anderen meespelen en Mirry is er dan toevallig bij, dan kan Conny toch niets zeggen, hè?” weifelde ze.

„Natuurlijk niet,” zei Bets. „We hoeven toch niet met Mirry te lopen. Dat doen we toch met de anderen ook niet!”

Vrolijk namen ze afscheid. Och, ze wilden wel goed en lief zijn, de kleine meisjes. Ze wilden wat schippen met het goed en het kwaad om bij Conny in de pas te blijven, en toch Mirry geen leed te doen.

Maar ja, een klein beetje boos en een klein beetje goed kun je niet zijn. Je moet kiezen of delen. Anders doe je met al je goede voornemens toch alleen maar kwaad.

7. MIRRYS VONDELING.

„Daag, daag, tot morgen.”

„Mirry zwaaide naar de meisjes, die haar tot de rand van 't bos weggebracht hadden.

Rosje van Asselt lachte tegen de anderen.

„Die Mirry is net een konijntje. Kijk ze nu door de struiken springen. Hu, ik zou bang zijn om alleen zo'n donker bos door te gaan.”

Als Mirry de opmerking van haar schoolkameraadjes had kunnen horen, zou zij gelachen hebben. Bang in 't bos? Waarvoor? 't Was er prettiger dan ergens anders ter wereld. De bomen maakten het heerlijk koel en als je dorst had, kon je bosbessen plukken.

Wacht, eerst haar kousen en schoentjes uittrekken. Die schoentjes had ze gekregen van juffrouw Veren, met een paar mooie jurken. Maar de dennenaalden waren zo glad. Met je blote voeten kon je veel en veel vlugger vooruitkomen.

Zo, nu kon ze met een vaartje tussen de dennebomen door schieten. De kousen hield ze in haar hand en de schoentjes had ze met de veters aan elkaar vastgebonden. Zo kon zij ze om haar hals hangen.

Toen ze een minuut of tien op een holletje gelopen had, liet ze zich met een zucht neervallen. Hè, wat was ze daar moe van geworden. 't Was alle middagen hetzelfde liedje: hard lopen om bij Opoë te komen en dan moest ze toch weer telkens rusten.

Ja, ze verlangde ook altijd weer zo om in 't kleine huisje te zijn. Niet, dat ze 't op school akelig vond. Daar was 't ook prettig. Alle meisjes waren lief voor haar en niemand schold haar na. Alleen Conny van Maren en haar twee vriendinnetjes, die waren nooit zo aardig tegen haar.

Gisteren, toen ze in een kring hadden gespeeld, had Conny haar geen hand willen geven. Ze had gezegd, dat ze alleen tussen Elsje en Betsy in wilde staan. De andere meisjes hadden Conny uitgelachen en toen was die boos de kring uitgelopen. Even hadden ze doorgespeeld, maar toen waren Els en Bets Conny achterna gelopen.

Och, Mirry kon best begrijpen, dat die vriendinnetjes

liever bij elkaar wilden blijven en ze had in de klas vriendelijk geknikt tegen Conny, maar deze had haar de rug toegedraaid.

Roosje van Asselt had haar verteld, dat Conny in een heel mooi, groot huis woonde. Mirry vond Conny net een prinsesje met haar mooie, kanten jurk en de zijden strik in het haar.

Mirry sprong op. O foei, wat was ze lang blijven liggen.

Wat was dat? Hoorde ze daar iets ritselen in de struiken? Moedig boog ze de takken uiteen. Ze hoorde een zacht gejack. Wat was dat?

Och, wat een schattig beest. Dat leek wel een klein, wollen beertje. 't Was een hond. Hij was niets bang voor haar. Wat zag hij eruit! Geronnen bloed zat op zijn vachtje gekleefd en een van zijn voorpootjes hield hij in de hoogte.

Mirry boog zich over de vondeling heen en nam hem in haar armen.

„Och, jou arme beest,” zei ze. „Wat is er met jou gebeurd? Zal Mirry je meenemen?”

De hond jankte zachtjes van pijn, toen het meisje hem optilde. Mirry zette hem neer in 't gras.

„Wacht maar,” zei ze. „Ik zal een zacht bedje voor je maken.”

Ze tilde haar jurkje aan twee punten op en legde er het hondje in. Toen nam ze haar kousen op en voetje voor voetje liep ze verder. 't Was veel later dan anders, toen ze bij het huisje in 't bos aankwam. Opoe stond al naar haar uit te kijken. Langzaam stapte Mirry op haar toe, maakte voorzichtig haar jurkje los en liet het dier voorzichtig in het gras zakken.

Daar lag Mirry's vondeling. Hij probeerde overeind

te komen, maar legde zich kreunend weer neer.

Opoë bukte zich over het diertje en streedde het.

„Arm beest,” zei ze. „Hij schijnt met zijn pootje in een strik te hebben gezeten. Waar heb je hem gevonden, Mirry?”

Het meisje begon te vertellen, hoe ze de hond had horen kreunen. Opoë luisterde maar half. Ze drentelde heen en weer en reinigde de wonden van het diertje en knipte de haren er omheen weg en liet hem melk drinken.

„Ziezo,” zei ze, „eer het twee dagen verder is, holt hij met je door 't bos en je zult een mooie,

lieve hond hebben.”

„Mag ik hem dan houden, opoe?”

Opoë lachte haar norske, bittere lach.

„Natuurlijk mag je hem houden! Als jij hem niet gevonden had, was hij dood gegaan van ontbering. Laat niemand proberen hem van ons af te nemen.”

Mirry vloog op het oudje toe en omhelsde haar.

„O Opoë, dat dat lieve dier nou van mij is. Nu zal ik nog veel harder hollen om thuis te komen dan anders.”

8. MIRRY'S ZATERDAGMORGEN.

Heila, Mirry, word eens wakker. Je moet wat dennenappels en brandnetels voor me zoeken. Opoë wil 't fornuis aanmaken voor de soep.”

Mirry wreef haar ogen uit en was in een paar tellen de bedstee uit gewipt. Dennenappels en brandnetels? Dat betekende, dat het Zaterdag was, de fijnste dag van de week.

's Zaterdags was de school gesloten, dan mocht ze de hele morgen bij Opoe blijven en 's middags mocht ze naar juf toe. Die leerde haar breien en haken. Ze was nu bezig aan een mooie witte muts voor Opoe. Die wist daar helemaal niets van. En als ze een poosje gehandwerkt had, mocht ze plaatjes kijken in een mooi boek en juf vertelde haar dan wat die plaatjes betekenden. 't Waren allemaal verhalen over den Heere Jezus. Mirry wist nu wel, wie de Heere Jezus was. De jufvrouw had het haar verteld. O, alles begreep ze er nog niet van. Ze wilde er graag nog zoveel meer van horen. Het meisje had zich aangekleed en at vlug haar pap op. Dan haalde ze een rieten korf en hing die aan haar arm.

„Zou Beertje niet mee kunnen, Opoe?”

„Nog een paar dagen geduld, kleintje. Hij is nu al zover, dat hij af en toe zijn zere pootje neerzet. Ga maar eens naar hem toe.”

Mirry liep naar buiten, waar de kleine hond lag te rollen in het warme zonnetje. Hij had zich op zijn rug gelegd en probeerde zo zijn grappige staartje te pakken. Maar toen hij Mirry zag, was hij zijn hele spelletje vergeten. Hij kwam naar haar toe waggelen en likte aan haar blote voetjes.

Het meisje tilde hem op.

„Lieve, kleine Beertje,” zei ze. „Volgende week Zaterdag mag je mee hoor. Dan gaan we samen 't bos in en dan zal Mirry zorgen, dat je je kleine pootjes niet zeer doet.”

Opoë moest Beertje, zoals Mirry het hondje genoemd had, vasthouden tot zijn kleine meesteres uit het gezicht verdwenen was.

Mirry had in een wip haar mandje vol dennenappels. Naar een plek, waar brandnetels stonden, moest ze langer zoeken.

De meisjes op school hadden niet willen geloven, dat haar opoë soep kon koken van brandnetels. Opoë kon zoveel, die kon ook paddestoelen zó klaar maken, dat je ze op kon eten. Maar die mocht zij niet zoeken, die konden wel eens erg vergiftig zijn.

Toen ze thuiskwam, had Opoë de takkebossen al klaar gelegd. Met behulp van haar dennenappels knapte er al gauw een lekker vuurtje in 't fornuisje en Mirry en Beertje wachtten op de soep, die Opoë voor hen klaar zou maken.

Na het eten waste Mirry vlug de borden af en toen glipte ze de deur uit. Opoë was nog niet wakker van haar middagslaapje en Beertje lag ineengerold te slapen op zijn matje.

Op een holletje liep ze de richting van 't dorp uit. Om twee uur moest ze bij juf zijn en ze wilde voor geen geld te laat komen.

Met de slag van de torenklok stond ze op de stoep van de bakkerswinkel, waar de juffrouw haar kamers had. Stond er iemand in de winkel? Dan zou ze maar even wachten. Als de klant er uitging, zou ze naar binnen glippen.

Ze wreef haar schoentjes nog eens op aan haar kousen en ze streek met haar handjes langs haar jurkje. Erg netjes wilde ze zijn, als ze bij haar juf op visite ging.

9. MIRRYS ZATERDAGMIDDAG.

„Hallo Marietje, ben je daar? Ja, 'k weet wel, dat je niet precies zo heet, die vreemde naam van jou kan 'k niet onthouden, hoor!”

De vriendelijke bakkersvrouw, die haar klant uitliet, trok Mirry aan haar hand het hoge stoepje op.

„En wat zal 't nou eens zijn voor lekkers?” vervolgde ze. „Vorige week heb je wat uit de tweede trommel gehad. Nu maar eens kijken, wat we in de volgende bus hebben? Asjeblieft, een heerlijke krakeling. En nu maar gauw naar juf toe. Je weet de weg wel.”

Knabbelend op de lekkernij klom Mirry de donkere trap op. Ze wachtte even tot ze het koekje op had, veegde toen haar mondje af en klopte aan één van de deuren.

De juffrouw deed de deur voor haar open.

„Ha Mirry, ben jij daar? Kom maar gauw binnen. Zo, je stoeltje staat al klaar en je haakwerk ligt op de tafel. Ik heb al voor je nagekeken, wat je doen moet. Een hele toer lossen, dus daar kunnen we gezellig bij babelen.”

Hè, wat was 't hier toch gezellig. Mirry knuffelde haar rug lekker in het lage fluwelen stoeltje. Poes kende Mirry ook al. Langzaam zijn achterpoten rekkend, eindigde ze haar middagslaapje om Mirry een kopje te komen geven.

„Zo,” zei Juf, „en nu gaan we eerst weer eens een mooi verhaal opzoeken.”

Ze nam van haar boekenrek een boek en bladerde er even in.

„Kijk eens Mirry, hoe vind je deze plaat? De Heere Jezus temidden van de kinderen.”

De juffrouw knikte het meisje toe.

„Ja zeker, Mirry, de Heere Jezus hield ook erg veel van kinderen.”

Juf vertelde toen van moeders, die hun kinderen bij den Heere Jezus gebracht hadden, toen Hij nog op aarde was. De discipelen, die bij den Heere Jezus waren, hadden de kinderen weg willen sturen, maar de Heere Jezus had gezegd: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk der Hemelen.”

Mirry luisterde met ingehouden adem. Het haakwerk lag in haar schoot.

„De Heere Jezus denkt nu nog precies eender over de kinderen, Mirry,” vervolgde de juffrouw. „Alleen is Hij nu niet meer op aarde, je kunt niet meer naar Hem toegaan. Maar als je je ogen sluit en je handjes vouwt en je bidt, ben je precies even dicht bij Hem als de kinderen van 't plaatje.”

Dan vertelde juf nog, h e je een schaapje van Zijn kudde kon worden. Dan moest je bidden om een nieuw hartje en proberen altijd zo te leven, dat de Heere Jezus  lles van je mocht weten.

Mirry boog zich naar de juffrouw toe.

„Hebben alle meisjes op school al een nieuw hartje?” vroeg ze.

Juf glimlachte.

„Ik wilde, dat ik ja kon zeggen, Mirry, maar ik durf dat toch niet, want zie je, van buiten kun je daar niets van zien.”

Peinzend keek het meisje het raam uit.

„Conny heeft vast wel een nieuw hartje,” zei ze. „Die past altijd zo goed op en die is altijd zo netjes.”

De juffrouw fronste de wenkbrauwen. Zij vond Conny

eigenlijk een naar, verwaand nest.

„Mooie kleren en netjes zitten in de bank maken je niet tot een schaapje van de kudde, Mirry,” zei ze.

„En laten we er maar niet meer over denken, of andere kinderen bij de kudde horen, laten we maar werken aan ons eigen hart.”

Juf sloot het boek en haalde zelf ook een handwerkje uit de la.

„Kijk eens, Mirry, wat een leuk schortje ik aan 't maken ben. 't Is van wit batist en ik ga er allemaal rozeknopjes op borduren. Er zitten twee bandjes aan. Net of 't voor een grote dame is, maar 't is voor een klein meisje. Kijk, hier op de modeplaat heeft dat kleine meisje het schortje aan. Net een klein boerinetje uit Zwitserland. Leuk, hè? Zo'n schortje maakt je hele jurk mooi. Het kleine meisje voor wie ik het aan 't maken ben, moet naar een feest en daar zal ze het dragen.”

Mirry streek met haar vingertje over het schortje.

„Wat zal dat meisje dan mooi zijn,” zei ze.

Juf glimlachte geheimzinnig. Toen haar kleine gast weg zou gaan, hield zij haar even terug.

„Kijk eens, Mirry, hier heb je een leesboekje. Je moet me beloven, dat je iedere dag je Opoe daar een lesje uit voor zal lezen. Je rekenen en je taal gaan wel goed op school, maar je leest nog wat stotend en dat komt, omdat je thuis niet veel leest. Je hebt zeker geen boeken, hè?”

Mirry schudde 't hoofd. Ze had geen enkel boek thuis.

„Nu, dit mag je houden. 't Leest erg gemakkelijk. De lettergrepen staan erbij. Misschien vindt je opoe het wel erg prettig als je haar voorleest. Als je 't uit hebt, krijg je weer een nieuw boekje.”

Blij stapte Mirry met haar schat onder haar arm naar huis. Hè, wat was 't leven toch prettig. De zon scheen, de vogels zongen, juf was zo lief, thuis wachtten Opoe en Beertje haar weer. Juf had gezegd, dat je voor alle dingen, die je kreeg, den Heere Jezus moest danken. Midden op het bospad hield ze stil, sloot haar ogen, vouwde haar handjes en zei: „Heere Jezus, ik dank U voor Opoe en juf en Beertje en geef me nu ook nog een nieuw hartje, alstublieft, — Amen.”

10. HET LEESLESJE.

't **W**as avond. De schemering viel ook 's zomers tamelijk vroeg in onder de hoge dichtbebladerde bomen van het bos. Mirry stak de petroleum-lamp aan en keek eens rond. Hè, ze wou het zo graag wat gezellig maken in het huisje.

In een jampotje op tafel had ze wat bloempjes gezet. Maar wat gaven bloempjes als het fornuis rood zag van de roest en de kapotte glasscherven uit de verve-loze sponningen staken.

De lamp walmde. Mirry draaide hem wat lager en trok dan een krukje bij de tafel.

„Zal ik u nu een lesje voorlezen, Opoe?”

Het oudje geeuwde.

„Dat is goed, me kind, maar dan kruip ik vast in mijn kotje. Opoe is moe en kan ook wel luisteren als ze onder de dekens ligt.”

Opoe deed haar jak uit, kroop in de bedstee onder de groezelige paardedekens.

„Zo Mirry, begin maar.”

Het was een gemakkelijk lesje met eenvoudige woorden. Mirry lette goed op de punten en komma's en las met een langzaam en duidelijk stemmetje. 't Was een mooi verhaaltje, wat ze las. 't Ging over een klein jongetje, dat Jan heette. Op weg naar school vond hij een bal. Erg blij kwam hij er mee op de speelplaats en riep: Kijk eens wat een prachtige bal ik gevonden heb. De jongetjes op de speelplaats zeiden, dat hij die niet mocht houden, maar eerst moest proberen of de kinderen, die altijd in die straat speelden, hem niet verloren hadden. Jan wilde dat niet geloven en toen vroegen ze het aan den meester.

„Als je iets vindt en je houdt het zo maar, zonder te proberen de eigenaar te vinden, ben je een dief,” had meester geantwoord.

Midden in het lesje hield Mirry op. Maar zij had immers Beertje ook gevonden en zo maar gehouden. Dan had zij ook gestolen. Zou Opoe dat ook vinden? Ze ging naar de bedstede.

„Gr....gr....” knorde Opoe.

Het oudje was in slaap gevallen. Mirry ging weer naar de tafel. Zachtjes voor zichzelf las ze het lesje uit. Er stond verder in, dat het Jan werkelijk gelukt was uit te vinden van wie de bal was. Een ziek jongetje had er mee liggen spelen en toen was de bal uit het raam gevallen. Jan had hem zelf terug mogen geven en het zieke jongetje was heel erg blij geweest, dat hij zijn eigendom terug had gekregen.

Mirry deed het boekje dicht en liep op haar Opoe toe. Zachtjes schudde zij het slapende vrouwtje bij de arm. „Opoe, word eens wakker. Zou het kunnen, dat Beertje aan een ziek jongetje behoord heeft?”

Opoe ging recht overeind in bed zitten.

„Wat vraag je nou? Of Beertje van een ziek jongetje geweest is? Wat geeft het toch aan wie het dier hoorde. Jij hebt hem toch gevonden en jij mag hem houden. En kom nou maar gauw naar bed.”

Zuchtend klom Mirry op een stoel en nam de wekker zonder glas van de schoorsteen. Ze wond hem op en zette hem op de bedsteeplank. Dan knielde ze bij Beertje's matje en dekte hem lekker warm toe.

„Ik kan je niet meer missen, Beertje,” fluisterde ze. „En ik kan ook niet te weten komen van wie je bent geweest.”

Toen ze haar jurkje uittrok, fluisterde een stemmetje

in haar: „Waarom heb je nooit op school verteld, dat je een hond gevonden had? Je was bang, dat je hem terug zou moeten geven, hè?”

Verdrietig kroop het meisje naast Opoe in bed. Ze wilde zo graag een schaapje van den Heere Jezus zijn. Maar dan mocht ze toch ook Beertje zo maar niet houden. En ze kòn haar makkertje niet meer missen.

Ze dacht aan de meisjes op school. Die zouden er wel geen moeite mee hebben om goed te zijn. Zou ze morgen eens met Beertje naar 't dorp wandelen? 't Kon toch ook zijn, dat hij van niemand was en dan mocht ze hem met een gerust hart houden.

Vastbesloten dat te doen, viel ze in slaap. Maar toen ze Beertje de volgende morgen in haar armen hield, drukte ze haar gezichtje in zijn witte, donzige vacht en zuchtte: „Ik doe het niet, Beertje, ik kan je niet missen.”

Beertje haalde met zijn scherpe nagels al haar krullen in de war, alsof hij wilde zeggen: „Toe, speel maar met me en pieker er niet over van wie ik geweest ben. Ik heb het goed bij je en ik wil best bij je blijven.”

11. HOE HET KWAM, DAT CONNY EEN BOZE BUI HAD.

„Conny, kom eens naast me zitten. Ik moet wat met je bespreken.”

Met een ongeduldig gezicht liep het meisje naar haar moeder toe. Hè, ze had net zo'n mooi boek en nu had moeder haar weer nodig.

„O, wat kijk je weer zwart, juffertje Ongeduld. Als je hoort, waar 't over gaat, kijk je vast wel vrolijker. Ik wilde eens met je praten over je verjaardag.”

Conny klapte haar boek dicht, ging naast haar moeder in het priëltje zitten.

„Verklapt u me soms, wat mijn cadeautje is?”

Moeder schudde het hoofd.

„O neen, dat niet.”

„Weet u wel, wàt ik krijg?” vleide Conny.

Moeder knikte. „Ja, ik heb 't al gezien, 't is zo mooi.

O, wat zul je er blij mee zijn.”

„Vertel u me er eens iets van,” bedelde Conny.

„'t Is rond en mollig,” lachte moeder.

„Kun je er je handen in duwen?” vroeg Conny.

Moeder bedacht zich even. Dan zei ze: „Ja, ik geloof wel, dat je je handen erin kunt duwen.”

„Dan is 't een mof,” juichte Conny, „een mof bij mijn nieuwe bontkraag.”

Moeder lachte geheimzinnig.

„Wacht maar eens af,” zei ze. „Maar nu moet ik je nog eens hebben over je verjaarpertij. Wie wil je vragen?”

„Elsje Maasland en Betsy Visser,” begon Conny, „en Roosje van Asselt en. . . .”

Mevrouw trok Conny naar zich toe.

„Juffrouw Veren is hier geweest. Ze wist, dat jij gauw jarig was en ze heeft me gevraagd, of je dat nieuwe meisje ook wilde uitnodigen. Ze vond het zo'n mooie gelegenheid om het kind eens een pretje te bezorgen en haar te laten voelen, dat ze echt bij jullie hoort.”

Conny was opgesprongen en stampvoette van nijd.

„Nee,” zei ze, „als ik dàt kind vraag, kan ik de hele klas wel vragen. Ik ken haar het minst van allemaal.”

Mevrouw deed of ze Conny's boze gezichtje niet zag.

„Nu goed,” zei ze, „dan vragen we de hele klas. Hoeveel meisjes zijn dat dan?”

„Zestien,” pruilde Conny. Ze keek niet meer zo boos. Als de hele klas kwam was het natuurlijk niet zo erg. Iedereen zou dan begrijpen, dat ze Mirry niet over hadden kunnen slaan en ze zou zich helemaal niet met het bedelkind behoeven te bemoeien.

„Goed, afgesproken dan,” zei Moeder. „Ik zal wel zorgen, dat jullie een leuke middag hebben. Ga nu maar naar binnen en vraag, of je even je jurkje kan passen. Gretha zal je wel nodig hebben.”

Conny holde naar binnen. Ze kwam net van pas. De naaister hielp haar in het in elkaar gespelde jurkje van lichtblauwe voile.

„Hè toe, strik het fluwelen lint er ook even omheen, dan ga ik eens op mijn kamertje kijken hoe 't staat.”

Gretha liet zich vermurwen. Dan glipte Conny naar haar eigen kamertje, zocht vlug in een la naar een lichtblauwe strik en bond die om haar krullen. Zou ze die voorste pijpekrul los van haar schouders laten vallen of vastbinden? Ze stond voor de spiegel te draaien en vergat de naaister helemaal.

Mevrouw Van Maren, die al haar bewegingen in de tuin had kunnen volgen, drentelde op 't open raam toe.

„Heb je je nog niet genoeg bekeken, Conny? Ik denk, dat Gretha je al tien minuten terug verwacht.”

Conny schrok. Moeder strikte het nieuwe haarlint voor haar los.

„Je mag niet zo'n ijdeltuit worden, hoor!” zei ze ernstig. „Het komt veel meer aan op een braaf hart dan op een mooi jurkje.”

„Och, dat weet ik immers ook wel,” snauwde Conny. Hoofdschuddend keek mevrouw haar dochttertje na. Hoe kwam ze toch zo? Hè, ze hoopte maar, dat het gezelschap van de andere kinderen haar goed zou doen. Juf had haar gezegd, dat vooral Mirry een erg lief meisje was.

Conny stapte naar school. De meisjes zouden het wel leuk vinden, dat ze allemaal gevraagd werden. Zij zou zelf vast de mooiste jurk hebben. Daar kwam Mirry aan. Op een holletje liep ze haar voorbij. Ze zou haar vast niet zelf vragen. Anderen moesten het haar maar zeggen. Als haar dat niet beviel, dan bleef ze maar weg. Zij zou haar niet missen.

12. OP WEG NAAR HET FEEST.

Vandaag Conny's verjaarpertij.

Leuk, dat dat nu net op Zaterdag viel. Heel op haar gemak kon Mirry zich nu mooi maken voor het feest. Andere kleren om aan te doen had ze niet. Maar Opoe had haar jurkje gewassen en haar schoentjes ge-poetst. Och, wat was het toch jammer, dat het nu zo regende. Lang was het droog gebleven onder het dichte bladerdak, maar nu begonnen de droppels door de bomen te lekken.

Opoe had meelij met haar kleine meisje.

„Wacht eens,” zei ze, „ik weet zeker, dat ik nog ergens een paraplu moet hebben.”

Ze rommelde wat onder de bedstede en haalde een grote, stoffige paraplu voor de dag. Twee baleinen staken door het katoen en hij was zo verweerd, dat het zwart bijna grijsgroen zag, maar Opoe keek zo nauw niet.

„Alsjeblieft,” zei ze. „Kruip hier maar lekker onder, dan kom je droog over.”

„Zal ik hem eerst wat afborstelen, Opoe?”

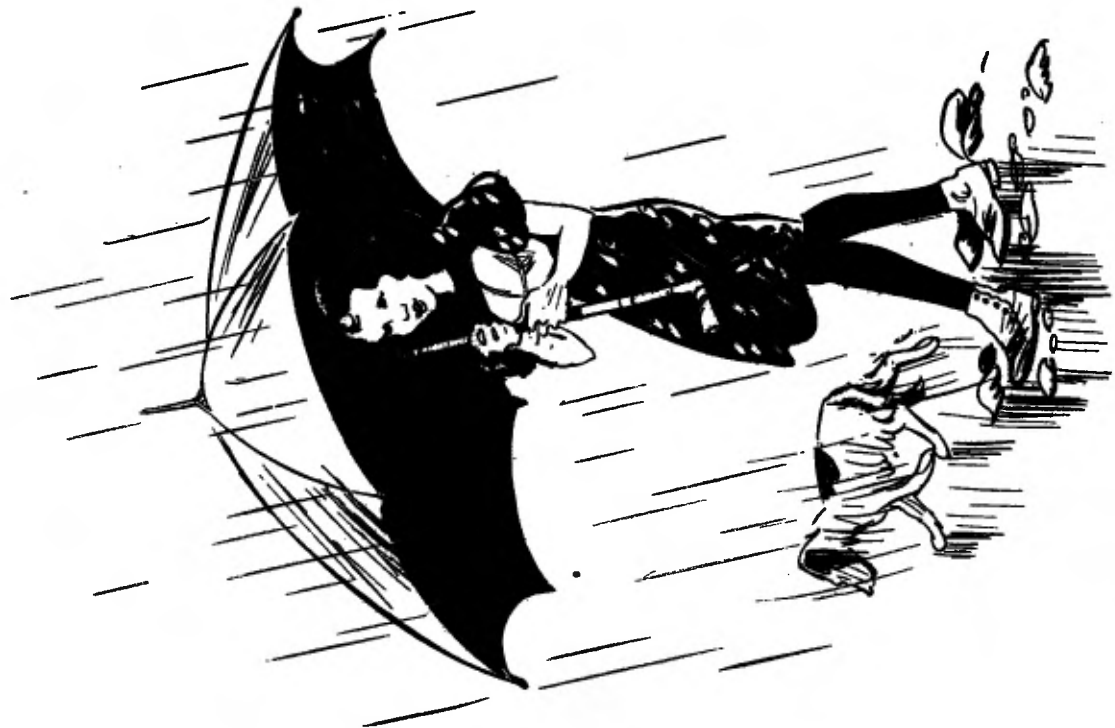
Het oudje duwde haar al de deur uit.

„Dat stof regent er wel af hoor, juffertje precies. Hier, vergeet je cadeautje voor de jarige niet. Als je eerst nog naar de juffrouw toe moet, mag je wel flink doorstappen, anders kom je veel te laat op het feest.”

Vlug stapte Mirry over het bospad naar het dorp. Ze moest haar schoenen zo netjes mogelijk houden. Hoor de regen eens gezellig tikkelen op de paraplu. Helemaal droog bleef ze zo. De andere meisjes zouden wel veel mooier zijn dan zij. Och, maar dat gaf niets. 't Was toch al zo prettig, dat ze op 't feest gevraagd was. Als Conny nu maar een klein beetje aardig voor haar was. Soms leek het net, of ze boos op Mirry was. Gisteren b.v. had ze haar gevraagd: „Is het waar, Conny, dat ik op je verjaardag mag komen? Roosje van Asselt zegt het.”

„Dacht je soms, dat Roosje een leugenaarster was?” had het dokterskind gesnauwd. „Als zij 't zegt, is 't natuurlijk waar.”

Neen, aardig was Conny niet geweest. Hoe zou ze het cadeautje vinden, dat ze voor haar gemaakt had? Mirry probeerde door het vloeipapier heen te gluren. Een snoezig heimandje had ze gevlochten en het gevuld

met veldbloemen. Slingers kamperfoelie hingen over de rand heen en aan het hengsel was een mooie, lila strik bevestigd, die ze van juf gekregen had.

Hè, gelukkig, hier was ze al bij het huis van de juffrouw. Ze was wel erg nieuwsgierig, waarom ze bij juf moest komen. Kijk, die stond al op de stoep.

„O Mirry, wat een mooie paraplu heb jij daar,” lachte ze. „Laat hem maar op de stoep staan en kom vlug even boven, dan gaan we je veel mooier maken dan je nu al bent.”

Juf trok de la open en nam er een pakje uit.

„Maak maar eens open,” zei ze.

Mirry vouwde het vloepapier los en . . . daar kwam het mooie, witte schortje met de rozeknopjes, dat juf had zitten borduren, te voorschijn.

„Dat is voor jou,” zei de juffrouw, „pas het maar gauw.”

„Voor mij?” stotterde Mirry. „En 't was voor een meisje, dat naar een feest moest.”

„Nu, moet jij dan niet naar een feest? Och, wat staat dat schortje je leuk. Kijk eens in de spiegel. Kom hier, ik heb nog een band met rozeknopjes erop genaaid, dan doen we die om je haar.”

Met een kleur van blijdschap bekeek Mirry zichzelf in de spiegel. Was zij dat? 't Was net zoals de juffrouw op die middag gezegd had. Ze was precies een klein Zwitsers meisje.

Tik — tik — tik.

Er werd op de deur geklopt. Om het hoekje van de deur keek het vriendelijke gezicht van de bakkersvrouw.

„Is hier niet een klein meisje, dat nog een heel eind door de regen moet lopen?” lachte ze. „De bakker moet in

de richting van het doktershuis, heeft zij soms zin om mee te rijden?"

„Dan moet u haar eerst eens bekijken,” lachte juf. „Is ze niet snoezig? Zou er één mooier zijn dan zij?"

„Vast niet hoor!” zei de bakkersvrouw. „En hoe moet ze nu vanavond naar huis komen? 't Ziet er niet naar uit, dat 't gauw droog zal worden.”

„Ik heb een paraplu,” zei Mirry.

De bakkersvrouw lachte hartelijk.

„Je wou toch niet zeggen, dat die ouwe, kapotte paraplu van jou is? Ik vond hem op de stoep en heb hem net weggegooid.”

Mirry's gezichtje betrok.

„Kom maar eens mee,” zei de vriendelijke vrouw.

„Hier, pas dat keepje eens. Een beetje lang? O daar groei je wel in. Zo, de kap zetten we op, dan ben je net een kleine kabouter. Je mag hem wel houden hoor! Mijn meisje voelt zich al veel te groot om een keep te dragen. Die zal blij zijn, dat zij er af is.”

„Zo, hebben we daar de kleine passagier?” zei de bakker. „Bruin werd al ongeduldig.”

„Hu Bruin.” De bakker trok aan de teugels en daar ging het. Lekker droog zat je hier op de overkapte bok. Wacht, even nog zwaaien tegen juf en de bakkersvrouw.

„Dank u wel, dank u nog wel,” riep ze nog eens en nog eens.

Kets, kets, kets, kets. De scherpe hoeven van Bruin sloegen op de keien, dat horen en zien je verging. 't Was, dat ze naar een feest ging, anders had ze nog wel een hele poos willen doorrijden. Maar nu was ze erg blij, dat de bakker haar na een minuut of tien afzette bij het doktershuis.

13. CONNY'S VERJAARPARTIJ.

„Hoeveel moeten er nu nog komen? Nog drie, hè? „Als ze er allemaal zijn, gaan we naar de zolder.”

Conny stond met haar vriendinnetjes in de serre, wachtte op de klasgenootjes, die nog komen moesten.

„Jammer, dat we niet in de tuin kunnen spelen, hè?”

Conny trok haar schouders op.

„'t Is zo enig boven op zolder. Er zijn schragen met planken gezet en mijn cadeaux liggen op een tafeltje. Maar 't mooiste cadeau krijg ik pas, als jullie er allemaal bij zijn. Ik ben er toch zo erg nieuwsgierig naar!”

Daar kwamen Betsy Visser en Elsje aanstappen.

„O zeg, wat zijn jullie beeldig, precies eendere jurken hebben jullie aan.”

„Wacht toch, laat ons eerst Conny feliciteren,” riep Elsje. „Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag, hoor! En wat is je jurk mooi geworden. Hier heb je ons cadeautje, een borduurschaartje. Bets en ik hebben er ieder de helft van betaald.”

„Zeg, wie is dat meisje met die keep, dat daar uit die bakkerswagen stapt?” riep Guurtje van Veen. „Moet die hier ook zijn? Neen maar, zeg,” viel ze zichzelf in de rede, „dat is Mirry. Je zou ze haast niet terugkennen onder die puntmuts.”

Mirry had haar hand door de keep heen gestoken en wilde op Conny toelopen om haar te feliciteren.

„O zeg, doe eerst even je keep uit,” zei Conny nuffig.

„Hij is zo nat en. . . .”

Mirry lachte vriendelijk. „Neen, ik heb ermee in de bakkerswagen gezeten.”

Ze pakte Conny's hand, die deze slap langs haar zij liet hangen.

„Welgefeliciteerd met je verjaardag en hier is je cadeautje.”

Met hoogopgetrokken wenkbrauwen bekeek Conny het snoezige mandje.

„Kind,” zei ze dan met een spottend lachje. „Dacht je, dat ik er een eigen huishouden op nahield? Waar moet ik dat neerzetten?”

Elsje stak haar arm door die van Mirry. Als Conny zo lelijk deed, zou zij wel openlijk de partij van het arme klasgenootje nemen.

„'t Is een beeldig mandje, Mirry,” zei ze. „Mag ik het eens bekijken? Dan maak ik het na voor mijn kamertje.”

„Als je 't mooi vindt, zal ik er ook wel een voor jou maken, hoor!” beloofde Mirry gul.

„Ja, 't kost toch niets,” spotte de jarige.

Conny's opmerking ging verloren in de kreten van bewondering, die geuit werden, toen Mirry haar kap terugvloog en haar keepje afdeed.

„O Mirry, wat een beeldig schortje. . . . O zeg, net een boerinnetje. . . . O Mirry, dat bandje door je haar. . . .”

„Je ziet er het leukste uit van ons allemaal,” zei Roosje van Asselt spontaan.

„Hè bah, wat talmen jullie. Kom nu mee naar boven,” zei Conny stampvoetend. Stel je voor, dat armeluis-kind met die oude jurk van haar aan, werd gevleid en in de hoogte gestoken en voor háár hadden ze geen oog meer.

Achter Conny aan klommen ze naar de zolder. Mevrouw liep met hen mee.

Och, wat was het daar leuk. Gekleurde slingers waren gespannen en van grote schragen waren tafels gemaakt, waarop schotels gebak stonden en flessen limonade.

Eerst moesten ze de cadeaux bewonderen, die Conny gekregen had. Ieder mocht er zijn eigen cadeau bij leggen. Om 't hardst riepen ze over de beeldige snuisterijtjes, die Conny gekregen had.

„En nu komt het grote cadeau,” zei mevrouw.

Zij bukte zich en nam uit een mand een wit wollen hoopje.

Conny uitte een kreet van blijdschap.

„O moeder, dat is Black. Neen, toch niet. Deze heeft twee zwarte vlekken op de rug en Black had er maar één.”

„'t Is een broertje van Black,” lachte mevrouw. „Dus allicht zal hij er wel heel erg op lijken. Zorg er nu maar goed voor, dat hij je niet weer wegloopt. Wie weet, waar die arme hond heen gedwaald is.”

Conny had zich op de grond laten vallen, wiegde het hondje in haar armen heen en weer.

„Ik ga hem weer Black noemen,” zei ze. „O, wat zal ik nu goed op hem passen.”

't Was maar goed, dat niemand van de meisjes op Mirry gelet had. Spierwit was ze geworden en het klopte en bonsde in haar keel van geweld.

Nu wist ze van wie haar Beertje was. Beertje, die sprekend op dit hondje leek, maar alleen maar één vlek op zijn rug had. Nu moest ze hem teruggeven, anders was ze een echte dief. Misschien had de Heere Jezus het wel expres uit laten komen, omdat Hij niet wilde hebben, dat ze oneerlijk was.

„Ik kan Beertje niet missen,” schreide een stemmetje

in haar, „en Conny heeft immers nu toch al een andere hond.”

Wat te doen? De spelletjes, die Conny verzon en waar Mirry al haar aandacht bij nodig had, maakten dat ze haar verdriet even vergat.

14. BEERTJE GAAT UIT.

Och, och, wat een opgewonden gezichtjes,” lachte „O mevrouw Van Maren, terwijl ze het ijs en de gebakjes ronddiende. „Als jullie het lekkers ophebt, moet je maar eens een rustiger spelletje verzinnen, hoor!”

„Wil ik mijn raadselboek halen?” vroeg Conny, toen haar moeder weer weg was gegaan.

Roosje trok haar neus op. „Bah, wat heb je nou aan raadsels? Dat kun je thuis ook wel doen.”

„Ik weet wat,” riep Elsje, „laten we markt spelen. Die tafel op schragen is net een tent. Eén is de marktkoopvrouw en de anderen komen kopen.”

„Ik mag natuurlijk in de tent staan,” snibde Conny gauw. „Ik ben jarig.”

„Ieder op zijn beurt,” vond Betsy, „maar jij mag dan wel beginnen.”

„Maar wat moet er verkocht worden in de kraam?” vroeg één der meisjes.

„O, ik weet wat. Ieder geeft iets van zichzelf, wat zij missen kan,” riep Elsje. „Hier heb je mijn kanten zakdoekje, ik heb het nog niet gebruikt.”

Conny zamelde gauw de voorwerpen in, een haarstrik, een ringetje, een broche.

„Ik heb niets,” zei Mirry met een zacht stemmetje.

„Geef me dan je schortje maar,” snauwde Conny, „dat

kun je gewoon losstrikken.”

Mirry weifelde. Het schortje maakte haar jurkje juist zo mooi.

Betsy scheen het ook te vinden, want ze zei: „Neen, dat schortje hoort bij die jurk.”

„O ja?” zei Conny met een lief lachje. „’t Is toch heus niet waar. Ik kan ’t weten, want die jurk is van mij geweest. Ik heb hem altijd zonder schortje gedragen.”

Alle meisjes zwegen. Conny’s woorden waren zo duidelijk bedoeld om Mirry te kwetsen.

Elsje liep met een kleur als vuur op Conny toe.

„Bah,” zei ze, „wat ben jij een vals kind. Waarom moet je dat zo hardop zeggen? Je hebt trouwens je moeder ook nog beloofd, dat niemand ’t weten zou.”

„Kind, schreeuw toch zo hard niet,” zei Conny, met een angstig gezicht in de richting van de trap glurend.

„Ja hè, je bent bang, dat je moeder het zal horen,” zei Bets. „’t Kan me toch niets schelen.”

Els keerde Conny de rug toe en liep op Mirry toe.

„Hè toe, laten we nou weer spelen. . . . Maak toch geen ruzie. . . . Hè, ’t is net zo’n leuk spelletje,” riepen de andere meisjes door elkaar.

„Als Conny nog één keer onaardig is tegen Mirry, dan ga ik weg,” zei Els resoluut.

Bets stak haar arm door die van Els, alsof ze wilde zeggen: „Ik hou het van vandaag af met jou. We hebben nu lang genoeg naar de pijpen van dat vervelende kind gedanst.”

Mirry had zich teruggetrokken in een hoekje van de zolder. Elsje wilde haar meetrekken naar de zogenaamde tent, waar Conny bezig was te verkopen, maar ze wilde niet.

„Laat me maar stilletjes hier zitten,” zei ze, „ik ben zo duizelig.”

„Ga dan even in de tuin,” zei Els. „Wil ik met je mee-gaan?”

Mirry schudde 't hoofd.

„Ik weet alleen de weg wel, ik kom zo weer terug.”

Het meisje liep naar beneden en glipte de deur uit. Tegen het raam van de serre zag ze de snuit van Conny's nieuwe hondje, dat ijverig naar vliegen hapte. Och, wat voelde zij zich moe en alleen. Ze was een slecht kind. Ze had Conny bestolen. Conny, van wie ze een jurk droeg. Neen, ze had dat niet geweten, ze had ook niet geweten, dat Beertje van Conny was.

Maar ze zou alles weer goed gaan maken. 't Was droog geworden buiten en ze ging nu Beertje halen. Als ze het nu niet direct deed, zou ze de hond weer niet kunnen missen.

Zachtjes sloop ze de tuin uit en liep op een holletje de weg af. Vlak voor haar huisje bleef ze staan en vouwde haar handen.

„Heere Jezus, maak toch, dat ik Beertje ook nog terug wil brengen als ik hem zie. Ik wil geen dief zijn,” bad ze zachtjes.

Toen ging ze naar binnen. Opoe was er niet. Beertje kwam uit zijn mandje rollen en kwispelde met zijn staartje. Mirry bukte zich naar hem. Ze zou maar niet wachten, tot Opoe terugkwam. Opoe zou niet goed vinden, dat ze de hond terugbracht. Ook niet, wanneer ze zei, dat ze nu wist van wie hij was.

Beertje drukte zijn kopje tegen Mirry's schouder. Dat hij meemocht met 't kleine vrouwtje, dat vond hij erg prettig. Maar die regendruppels, die op zijn kopje begonnen te vallen, dat vond hij vervelend.

15. HOE DANKBAAR CONNY WAS.

Conny stond bij het hek en zwaaide de laatste van haar kleine gasten na. Moeder zou wel vreemd opkijken, dat al haar visite weg was, als ze terugkwam van haar boodschap naar het dorp. Ze zou maar gauw naar binnen gaan, want zelfs onder haar parapluutje werd ze nog nat.

Ze had niets geen leuke middag gehad. Idioot van Els en Bets om zo partij te trekken voor dat bedelkind. Zonder gedag te zeggen was dat spook weggeslopen. Haar hele partij had ze in 't honderd gestuurd. Ze zou er maar niets van zeggen tegen moeder, want. . . .

Neen maar, wie kwam daar het hek binnen? 't Leek wel een verdrongen kat. Dat was Mirry. Wat kwam die hier nou nog doen? Wat had ze op haar arm? Was dat een hond?

„Conny. . . . je hond. . . . Beertje. . . . 't Is Black. . . . voor jou. . . .” hijgde Mirry.

Beertje, die zijn oude huis herkende, kwispelde met zijn staartje en liep naar binnen, of hij wilde zeggen: „Hè, hè, in ieder geval is 't hier weer droog.”

„Wanneer heb je die gevonden?” vroeg Conny met grote ogen van verbazing. „Vanmiddag?”

„Nee, al lang geleden, toen ik pas op school was. Maar ik wist niet van wie hij was.”

Conny lachte luidkeels.

„Daar geloof ik niets van,” zei ze. „Je wist het best, lelijk dievekind. Bah, wat ziet Black er vies uit.”

Als Mirry de zweep achter zich had gevoeld, had ze niet vlugger het hek uit kunnen lopen. Tot ze in 't bos was, liep ze op een draf. Dan liet ze zich languit op de natte grond vallen. En ze snikte met haar hoofdje

in haar handen. Beertje was ze kwijt en Conny had haar een dief genoemd. Conny, die alles van den Heere Jezus zo goed wist, zou toch wel gelijk hebben.

Opoe, die uit het dorp kwam, vond haar daar. Ze beurde het meisje op en sloeg haar eigen zwart wollen doek om de rillende schoudertjes van Mirry.

Zonder iets te vragen nam 't heftig geschrokken oudje haar lieveling mee. Mirry rilde onder de warme doek, haar tanden klapperden op elkaar.

Toen ze in haar bedje lag, werd ze nog niet warm. Opoe liet haar hete melk drinken.

„Wat is er toch gebeurd, mijn kindje?” schreide ze.

Mirry zei niets. Haar lippen hield ze vast opeen geklemd. Maar toen het nacht werd, begon ze te woelen en zich heen en weer te gooien. En toen kwam Opoe toch alles te weten.

Het meisje gilte, dat Conny niet moest zeggen, dat ze een dief was, want dat ze haar toch eerlijk haar hond terug had gegeven.

Maar Mirry zelf wist niet, wat ze zei en wat ze deed, want anders had ze toch niet met haar handjes over de deken gestreeld en gezegd, dat Beertje altijd bij haar moest blijven.

16. CONNY KRIJGT EEN LES.

„Conny, wil je eens naar me luisteren?”
.. Moeders gezicht stond heel ernstig, toen ze haar dochtertje riep.

Het meisje zette zich met neergeslagen ogen op de stoel. Wat wist moeder van wat er gisteren gebeurd was? Ze had zelf niets ervan verteld.

„Conny, wat heb jij tegen Mirry gezegd, toen ze je

Black terug kwam brengen?"

Conny haalde ongeduldig de schouders op.

„Dat weet ik niet zo precies meer, hoor!”

„Kan je misschien dan zeggen, waarom Mirry zo vroeg weg is gegaan van je verjaarpertij?” vroeg mevrouw weer.

„Ze wilde zeker de hond gaan halen,” zei Conny. „Ze vond zeker, dat ze mij nu lang genoeg in ongerustheid gelaten had.”

Moeder stond op. „Conny, ik weet alles, wat er gistermiddag gebeurd is. De juffrouw is hier geweest om het me te vertellen. De meisjes hadden het haar gezegd.”

„Wat een klikspanen,” zei Conny.

„Dat heeft met klikken niets te maken,” zei mevrouw Van Maren. „De meisjes zijn boos op je, omdat je zo lelijk tegen hun kameraadje geweest bent. En wat je tegen Mirry gezegd hebt, weet ik ook. Ik ben vanmorgen met vader bij haar geweest. Ze is heel erg ziek. Misschien wordt ze wel niet meer beter.”

Moeder kon zich niet meer goed houden. Ze snikte zachtjes.

„Conny,” zei ze. „Weet je, wat Mirry denkt? Dat jij wel een echt schaapje van den Heere Jezus moet zijn, omdat je al zo lang van Hem gehoord hebt. Maar dit zeg ik je, dat dat allemaal niets betekent en dat je met je domme liefdeloosheid veel verder weg bent van Hem dan Mirry, die pas van Hem gehoord heeft, en echt probeert met zichzelf te vechten. Ga nu maar weg. Ik wil je vandaag niet meer zien.”

Conny ging met gebogen hoofd naar haar kamertje. O, wat was ze geschrokken. Zou Mirry misschien sterven? Ze probeerde wel zichzelf wijs te maken, dat zij

er toch niets aan kon doen, dat Mirry zonder keep was weggegaan, maar een stemmetje in haar hart zei: En als Mirry sterft, is het toch jouw schuld.

17. BESLUIT.

Door het bos stapten Conny, Els en Betsy. Achter hen aan stoeiden Beertje en zijn broertje. Och, och, wat liepen die vrouwtjes hard. De hondjes hadden moeite om ze bij te houden. Ze moesten toch zeker ook nog wat stoeien onderweg.

Opeens bleef Beertje staan en legde zijn kopje scheef. Dat huisje daar! Daar had hij gewoond. Hij holde er naar toe en krabde zachtjes aan de deur.

„Kijk Conny, hij weet de weg nog,” lachte Els.

Conny had een kleur als vuur gekregen.

„Gaan jullie maar vooruit, hoor,” zei ze. „Ik durf haast niet.”

„Och, kom toch,” zei Els. „’t Is toch goed, dat we komen. Je vader heeft het gevraagd. We mogen Mirry alleen niet te druk maken.”

Beertje was al naar binnen geslipt. Met een sprong was hij bovenop het witte ledikant, waarin de kleine zieke nu lag. De hond had niet veel rust. Met een sprongetje was hij weer op de grond en snuffelde rond en blafte, alsof hij wilde laten merken, hoe heel erg mooi hij het huisje nu vond met de mooie kachel en de stoelen en de schoongeschrobde vloer.

„Och, Beertje dan toch.” Mirry strekte haar handen weer naar het hondje uit, maar Els en Bets pakten ieder een hand.

„Dag Mirry, ben je weer bijna beter? O, wat is jullie huisje leuk van binnen.”

Bets trok Conny, die wat achteraf was blijven staan, naar het bed toe.

„Hier is Conny ook, Mirry.”

„Mirry.... eh.... ben je weer beter?.... Ik heb.... ik ben zo lelijk tegen je geweest.”

Elsje en Betsy hadden het opeens heel erg druk gekregen met de beide hondjes. Ze gingen met hen naar buiten en vonden daar Mirry's Opoe, die juist aan kwam lopen. 't Oudje deed erg veel moeite om haar gezicht wat vriendelijker te zetten. Ze had in de laatste weken gemerkt, dat de mensen toch ook wel lief en aardig voor haar konden zijn.

Wat hadden de dokter en zijn vrouw haar huisje op laten knappen en haar meisje had een bedje gekregen, waarin ze lag als een prinses.

Toen Opoe met de twee meisjes binnenkwam, legde Conny Beertje in Mirry's armen.

„Alsjeblieft Mirry, nu mag je hem voorgoed houden.” Opoe keek eens schuin naar het meisje met de mooie pijpekrullen. Dus dat was het kind, dat haar Mirry zoveel kwaad had berokkend. Nou, dan moest ze nu wel erg veranderd zijn.

Ja, Conny was ook veranderd. De angst, dat Mirry sterven zou, had haar werkelijk anders gemaakt en haar bidden geleerd.

Of Conny nu ook maar ineens zo'n heel braaf meisje was geworden? O neen, heel dikwijls was ze nog nukkig en verwaand. En onvriendelijk tegen haar moeder en vriendinnetjes.

Maar weet je wat er wèl veranderd was? Conny probeerde er nu tegen te vechten en vroeg den Heere Jezus, of Hij haar hartje veranderen wilde.

Mirry werd weer helemaal beter. Ze bleef wel met

haar opoe in het bos wonen, maar 't huisje werd van buiten heel wat steviger gemaakt.

En Beertje? Beertje werd later zo'n mooie, grote Sint Bernhardhond, dat je hem toch wel Beer moest noemen. Vaak ging hij Mirry alleen uit school halen. O, hij wist de weg zo goed. Samen liepen ze dan naar het huisje, waar Opoe hen wachtte.

's Avonds las Mirry Opoe vaak voor uit het boek met

de mooie platen, dat de juf Mirry mee naar huis gegeven had.

Soms viel Opoe weer in slaap, maar meestal luisterde zij naar de mooie verhalen. O, ze had vroeger ook wel gehoord van den Heere Jezus, maar ze was 't al zo lang weer vergeten. Soms veegde ze een traan uit het oog.

Had Opoe haar hart nu ook echt aan den Heere Jezus gegeven?

Laten we maar hopen, dat ze dat gedaan heeft, want wie alleen maar luistert naar wat er over den Heere Jezus verteld wordt en zijn hart sluit, die is geen schaap van Zijn kudde.

Dat zag je maar aan Conny.

INHOUD

	Blz.
1. Bij Conny thuis	7
2. In het bos. Het huisje van Hans en Grietje	10
3. Wie was het meisje uit het bos?	13
4. Op het schoolplein	17
5. Mirry op school	19
6. Conny heeft nieuws	23
7. Mirry's vondeling	27
8. Mirry's Zaterdagmorgen	30
9. Mirry's Zaterdagmiddag	33
10. Het leeslesje	38
11. Hoe het kwam, dat Conny een boze bui had	41
12. Op weg naar het feest	44
13. Conny's verjaarpertij	49
14. Beertje gaat uit	52
15. Hoe dankbaar Conny was	55
16. Conny krijgt een les	56
17. Besluit	58